

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI

Mostanság, pár éve nagyon időrabló türelemjátékot folytatok: iparművészkedek a fával. Az én öreg Gergő barátom szavát-hírét így idő fogytán ritkábban hallom, főleg a régen közösen taposott horgászvizek partján. Azért néha csak leülök mellé a műhely előtti padra, hogy élvezettel csipegessem ezerfajta ajándék-borát, és hogy szavának gyöngyei is feltörhessenek, mint buborék a borban. Mintha Gergő bátyám az időnek is ura volna, nemcsak a vasnak: nem öregszik. „Hála a papnak, de csak annak a réginek” – ahogy ő mondja.

K-mese

Arany pofikám, Jenci gyerek, hát csak akkor dugod ide a szakállas képedet, ha elgörbül valamelyik szuperszerszámod? Mit hagytál ki! Ezt ereged be a hallójáratodon és ki a pennádon, te fakukac!

Képzeld el, a Jani haverunk elkérte az elnöktől a két tiszteletjegyet szerdán, és elcsalt a Murára zöldárzni. No ne sunnyogj, mint rezi cigány a lopott számaron, tudod te jól, milyen a zöldárzás, mesélték, hogyan csináltál csónakot a Trabantból két éve a süket Dezső haveroddal, amikor mögéd csordogált a víz, és nem tudtátok kijönni. Aszongyák, hogy megfordítottátok az autót, hogy ne folyjon bele a víz, és a fenekén ülve tutajoztatok vele. Igaz? No, ne hadonássz, mert levered a pettyes poharamat, mert abból csak egy van már, mert hozzávágtam a macskához, miután megette a lecsómat, amíg elvágattam a latrinára.

No, csendes zöldárba értünk a Janival és fertályóra múlva húzza is ám a harcsa a lótetűmet, mint rajkózenekar a spanolt lószórt. Ki is mentetem a zöldárból azonnal, hatkilós-forma, derék harcsa volt az istenadta. Te aranyapám, úgy kezdett nőni a víz utána, hogy el kellett menekülnünk. Janiék udvarában aztán rákötöttem a harcsát a biciklikormányra, persze hosszú madzagra, hogy földig érjen, és ellóbáltam a Pista csehójáig. Bent aztán kisfröccsözni kezdtünk a Gyuszival – tudod, a káeftés portással -, addig csak hadd gyönyörködjenek ezek a bányatói halcsőszök a harcsámban. Azért többször kipillogtam, meg ne csórják. Az az átkozott Gyula megint lehazudta a napot az égről, hogy öneki is van egy ilyen harcsája a bányából. A komák is csak röhögcséltek ezen a csehóban, mint ács lánya a görbe szegen. Hát még én! Aztán nekiindulnék – és most kapaszkodj a padba, gyerek!, ellopták mégis a harcsámat a biciklivel együtt! UZI géppisztolyért áhítóztam, hogy lesorozzam az egész szittyós bandát, mert a bugás biztosan köztük van, így nem tévedhetnek. Néztem az eget, mint a hanyatt esett birkapásztor, hátha cifra káromlásokkal rájuk rogyaszthatom, és közben kieszeltem a tervet: forrón nyomozok, mint a Doszpoth Peti nemisolyan régen.

Elvágattam a Szarcsi kutyáért a káeftébe, és kicsalogattam hátul a kerítéslikon, ahol néha ki szoktam tévedni egy nyeletre. Te, Jenci gyerek, ennek a macskarémnek olyan orra van, mint a jó fináncnak. Húzott, mint kergemacska a szögesdobozt három utcán át be egy rozoga kapun. Édesistenem, ott lakik a Gyuszi mutterja! Büzlött nekem valami, és a vízeshordóban meg is találtam a kikötött harcsámat, de a bringámnak hűlt helye volt. Az ajtók zárva, a vénasszony sehol. Az valahogy akkor nem ugrott be, hogy a Szarcsi a Gyula anyjának volt a kutyája, és nem az orra jó, hanem a memóriája. Hazavágtam a halat, a kutyát meg a káeftébe és visszahúztam a csehóba. Láss csodát: a bringám odatámasztva a falhoz a volt helyén! No, lesz hadd el hadd, zsványok! Megyek be, hogy leszedjem a szenteltvizet a Gyula fejéről lehetőleg a hajával együtt. Olyanokat mondtam neki, hogy a parlamentben napirend előtt nem hallasz olyat. Elmondtam minden gazembernek, talán még le is bolsevikoztam, meg libériásnak neveztem, úgyse tudja, mi az. Nőtt, csak nőtt a feje, mint a szopósbornyúnak, míg egyszer csak a kocsmáros Pistával kihozatta a harcsámat az itlaktárból. Hát erre a húzásra én is megkeveredtem, mint likas bugyogó a mosógépben. Derengett már, hogy a Gyuszi életében először egyszer igazat mondhatott, én meg szépen megcsórtam a harcsáját az anyja kertjéből, de hát ezt mégse mondhattam meg.

No, találj ki, mit tett a te jó öreg, vasas Gergő bátyád, hogy úriember maradjon? Nem öcsi, nem azt. Gálánsan neki ajándékoztam a harcsámat a Gyulának, kihangsúlyozva, hogy milyen böcsületes volt, de azzal a kikötéssel, hogy mindenkinek fizet egy rundót, és szent a béke. Fifti-fifti. Dicsőségem fényét csak a leszálló alkony tudta némelyest tompítani az előkelő publikum előtt. Le is koptam gyorsan, mint birka alatt a fű.

Azért ha cigányútra megy a bor, nem fog ám az Strassburgig elérni, ha megfulladsz közben a röhögéstől.